

SUBIECTUL 1

Exprimați opinia despre valoarea estetică a unei scrieri în proză de Ion Creangă, prin dezvoltarea a 2 argumente privind structura textului narativ și/sau limbajul prozei narative

Amintirile din copilărie de Ion Creangă explică acum, la peste 100 de ani de apariție perenitatea operei. Așa cum spunea George Călinescu cartea este un roman al copilăriei copilului universal; a fost considerat un roman de formare, un bildungs-roman opera presupune un raport dintre real și imaginar sau cum se construiește spațiul imaginar al operei, am putea releva corelația dintre real și mitic, dintre mitic și fabulos, chiar fantastic compozițional există 4 părți structurate în 2 planuri pe de-o parte este urmărit procesul de formare a lui Nică precum și evoluția lui spirituală în contextul mediilor sociale care le străbate (capitolul 1 și 3); în planul al doilea se constituie obiectiv universul vieții țărănești scriitorul urmărind celula familiei, biserica, școala întreaga atmosferă patriarhală a satului. Ioan Holban discută tema Amintirilor și concluzionează că ea reprezintă ritmurile eului narator și ale eului erou. Mai exact discursul autobiografic presupune identitate autor-narator-erou. Mai simplu spus, Creangă își povestește viața punând accent pe istoria în care evoluează pentru a se forma ca individ, ca personalitate. Și istoria este a satului Humulești, a satelor din jur, a oamenilor din sat și acelor din priveliștea lumii. Se poate vorbi astfel de o simetrie internă generată de celebra frază *Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele...*

asadar nu mai întâi alții (care trebuie aflați, numiți), nu altele (ce trebuie precizate și descrise), **ci eu, eul – personaj, pe care-l creează**, care-l creează (îl gândește), **eul-narator eul personaj tinde parcă să se înalțe, el este o proiecție a rostirii naratorului** rostirea este **orală** și aparține atât eului narator cât și eului personaj.

Limbajul reprezintă în imagini viața satului, alternarea vocii eului narator în prima parte și-n parte a treia cu vocea eului narator și personaj din partea a doua și a patra relevă viziunea fascinantă a muncii ca formă de existență transcrisă afectiv și oral. Astfel bunicul David *îngrunjește frumos și petrece câte o pereche de ață neagră din piele de cal prin cele noițe*. Humuleștenii merg la Târgul Frumos la Focșani și la Bacău și vând *sumane, ițari, cămășoale și ștergere de borangic*. Târgul implică o terminologie monetară: *bani, lei, sorcoveți, icusari și irmilici*. Mestegugurile sunt surprinse în ritmica desfășurării lor *cazmale, tărăboanțe, căruțe, covăți, drugi, fus, ciur* (enumeratie de unelte). Moș Vasile Țandură vine cu o întreagă terminologie medicală (*oțet de leuștean, hoștine cu său și fierbicioare*) o întreagă arta culinară ne trimite la foame din HARAP-ALB.

Costițe de porc afumate, chiște și buft umplut trandafir usturoieț, slănină de cea subțire, făcute de casă, tăietele la un loc, fripte-tigaie cu mămăliguță caldă se duc unse pe gât.

Copiii mănăcă *covrigii roșcovele și mere domnești*. Valoarea documentară a operei relevată prin graiul moldovenesc colorează timpul și locul prin cântecele și jocurile de sărbători: *doina, corăbeasca, măriuța, horodinca, alivencile, Țitura, ca la ușa cortului*. O caracteristică a Amintirilor este evocarea lirică, dar și mișcarea dramatică. Scriitorul realizează scenic întreaga mișcare a discursului narativ prin: umor, comic de situație, comic de caracter și de limbaj. S-a spus că opera lui Creangă este un imens hohot de râs. Scriitorul râde de slăbiciunile firii omenești. Dialogul presupune prezența dativului epic (*bine mi te-am captușit*). Stratul dialogat abundă în exclamații și interogații subliniind stări afective. Folosirea diminutivelor generează ironie și satira culminând cu proverbe și zicători (*harnicuț, trebușoară*). Proverbele și zicerile sunt introduse prin formula *vorba ceea* sau vorba cântecului (*ce ți-e scris, în frunte ți-e pus; tot pățitu-i priceput*). Am putea adăuga urările, apelativele, imprecățiile (*doamne, cumnățică, hăi!*; *mânca-v-ar ciurma să vă mănânce*). Structura frazei, dominată de coordonare, prezentul istoric sau dramatic, viitorul popular revelează caracterul popular al limbii, susținut și de vocabularul ce aparține îndeosebi graiului moldovenesc, dar și tuturor graiurilor românești, deci limbii întregului nostru popor: *bazaconie, cărpănos, dihanie, gligani, mătrăși, potaie, șparli, zărghit* (Iorgu Iordan). Atât Amintirile cât și Povestirile stau sub egida aceluiași limbaj popular cu nuanță rurală, în timp ce temele sunt de sorginte folclorică, cu circulație în literatura română și în literatura universală.